

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobce: X
zastoupený advokátkou JUDr. Bc. Marcelou Oškrdovou
sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, IČ 00007064
sídlem Nad štolou 3, 170 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2024, č. j. OAM-1385/ZA-ZA12-HA15-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V této věci se soud zabývá tím, zda žalobce uvedl jako důvody opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany nové relevantní skutečnosti.

I. Vymezení věci

2. Žalobce podal u soudu žalobu proti shora označenému rozhodnutí, jímž byla jeho druhá žádost o udělení mezinárodní ochrany posouzena jako nepřijatelná ve smyslu § 10a odst. 1

písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno dle § 25 písm. i) téhož zákona.

3. Jako důvod první žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že má na území České republiky přítelkyni, českou státní občanku, chtěl by zde legalizovat svůj pobyt a najít si práci. Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 1. 2023 žalobci mezinárodní ochrana nebyla udělena. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke zdejšímu soudu, který ji zamítl rozsudkem ze dne 22. 3. 2023, č. j. 52 Az 1/2023–36. Kasační stížnost podanou žalobcem následně odmítl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 12. 9. 2023, č. j. 4 Azs 145/2023–31.
4. Jako důvody druhé žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že má v České republice přítelkyni, kterou si chce vzít za manželku. V České republice by chtěl zůstat, aby mohl vydělávat peníze a pomáhat rodičům ve Vietnamu. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl relevantní nové skutečnosti a v zemi původu žalobce nedošlo ke změně, která by odůvodnila opětovné vedení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodl tedy žalovaným rozhodnutím tak, jak je uvedeno shora.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce v žalobě navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Poukázal na to, že v azylovém řízení uvedl nové skutečnosti odůvodňující udělení mezinárodní ochrany. Uvedl dále, že s přítelkyní má trvalý vztah a je zvyklý se s ní vídat denně. Rodiče žalobce jsou na jeho výživu zcela odkázáni.
6. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dle žalobce sice popsal, že jím uvedené důvody nenaplnují definici pro nové posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Tuto definici však žalovaný neuvedl. Z napadeného rozhodnutí tak nelze dovodit, zda žalobce tuto definici naplňuje či nikoli a napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl. Zdůraznil, že podmínky pro nové posouzení opakované žádosti stanovuje azylový zákon, což bylo uvedeno též v napadeném rozhodnutí.
8. Žalobce v druhém řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl nové azylově relevantní skutečnosti. Potřebu výdělků na území České republiky a vztah s přítelkyní žalobce uváděl jako důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany již v prvním řízení. Od doby vydání meritorního rozhodnutí se u žalobce rodinné poměry nezměnily.

IV. Posouzení věci soudem

9. Soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
10. Žaloba není důvodná.
11. Před samotným vypořádáním žalobních námitek považuje soud za vhodné uvést, že rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby, resp. žalobních bodů, předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Čím je žalobní

bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej [srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, zejména bod 32; rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz].

IV.a. Přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

12. Soud se nejprve s přihlédnutím k námitce žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu.
13. Nutno zdůraznit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat; pouhý nesouhlas s důvody, na základě, kterých žalovaný rozhodl, nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nezakládá (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017–38, bod 16). Závažné vady v uvedeném smyslu napadené rozhodnutí neobsahuje.
14. Napadené rozhodnutí není vnitřně rozporné či nesrozumitelné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal, z jakých důvodů nenaplní skutečnosti uváděné žalobcem definici pro nové posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to též s přihlédnutím k aktuální situaci v zemi původu žalobce. Tuto definici žalovaný v napadeném rozhodnutí vymezil odkazem na § 11a odst. 1 zákona o azylu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy obsahuje řádné skutkové i právní posouzení věci. Z napadeného rozhodnutí je též zřetelné, jak žalovaný rozhodl, o jaké podklady své rozhodnutí opřel a jak je hodnotil. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí proto soud neshledal.

IV.b. Přezkum napadeného rozhodnutí

15. Soud na tomto místě připomíná, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a které žadatel nemohl uplatnit během předchozího řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009–65).
16. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011–96, v bodě 19, vymezil, že odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu žadatele, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
17. Jak uvedeno shora (body 2 až 4 odůvodnění rozsudku), žalovaný dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že skutečnosti uvedené žalobcem v druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany nenaplní definici pro nové posouzení žádosti dle § 11a odst. 1 zákona o azylu, přičemž z informací o zemi původu žalobce plyne, že ve Vietnamu nedošlo od doby,

kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, k významné změně svědčící o tom, že by žalobci ve Vietnamu hrozilo pronásledování či vážná újma odůvodňující udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tak dostal požadavkům na odůvodnění rozhodnutí plynoucím ze shora citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 3 Azs 6/2011. Soud se s posouzením žalovaného ztotožňuje a zdůrazňuje následující.

18. V souzené věci soud nepovažuje za relevantní pro možné udělení azylu nebo doplňkové ochrany, resp. pro meritorní projednání opakované žádosti žalobce, tvrzené plánované uzavření manželství. Ustálená judikatura sice obecně nevylučuje, že by zásah do soukromého či rodinného života cizince mohl představovat hrozbu vážné újmy a důvod pro udělení doplňkové ochrany. Doplňkovou ochranu lze však z tohoto důvodu udělit pouze v naprosto výjimečných případech pramenících z mimořádných individuálních okolností. Takovým byl například případ cizince, jenž měl manželku, českou státní občanku, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky byl natolik závažný, že jí neumožňoval pečovat o dítě (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014–27). Relevantní byl i případ cizinky, která v České republice žila fakticky od narození, studovala zde střední školu, v zemi původu neměla žádné příbuzné a neovládala tamní jazyk (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018–32).
19. O žádné podobné ani jiné mimořádné okolnosti se v případě žalobce nejedná. Jeho tvrzení o plánovaném uzavření manželství s českou státní občankou nelze bez dalšího považovat za natolik intenzivní, aby se mohlo stát důvodem pro opakované rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Mezinárodní závazek České republiky respektovat soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod totiž není absolutní. Neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011–47). Státy proto nemají bezpodmínečnou povinnost respektovat právo na soukromý a rodinný život cizince a udělit mu za tímto účelem pobytové oprávnění či dokonce mezinárodní ochranu.
20. Ostatně manželství se státním občanem České republiky není samo o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2013, č. j. 1 Az 5/2013–19). Tím spíše není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany žalobci skutečnost, že plánuje se svou přítelkyní uzavřít manželství, a to za situace, kdy žalobce ani nespecifikoval a nedoložil, kdy má k uzavření manželství dojít či neuvedl skutečnosti, ze kterých by si žalovaný či soud mohl učinit úsudek o kvalitě vztahu žalobce s jeho přítelkyní. Rodinný stav žalobce se oproti stavu v době rozhodování o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu významným způsobem nezměnil. Žalovaný proto správně uzavřel, že žalobce neuvedl oproti prvnímu řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, pokud jde o jeho vztah s přítelkyní, žádné nové významné informace. Existenci partnerského vztahu s občankou České republiky neshledal žalovaný již v řízení o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany.
21. Dle názoru soudu není důvodem pro meritorní projednání opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ani tvrzení, že rodiče žalobce, žijící ve Vietnamu, jsou závislí na jeho příjmech z České republiky. Zajištění výdělečné činnosti na území České republiky, resp. legalizaci pobytu žalobce na území ČR, žalobce již uvedl jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení o jeho první žádosti, přičemž ani tento důvod nebyl

žalovaným shledán jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Jestliže nyní žalobce uvádí, že by účelem výdělků mělo být poskytování výživy rodičům žijícím ve Vietnamu, nejde o novou relevantní skutečnost, která by měla představovat důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Úmysl žalobce zajistit si výdělečnou činnost na území České republiky, resp. závislost rodičů na jeho příjmech, nepředstavují důvody pro udělení mezinárodní ochrany, neboť jde o ekonomické důvody (srov. usnesení NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. 10 Azs 37/2017–30, bod 18). Soud z tohoto důvodu nepřistoupil dle návrhu žalobce k provedení důkazu prohlášením rodičů žalobce o jejich závislosti na příjmech žalobce. Žalobce ostatně uvedené prohlášení soudu ani (později) nedoložil.

22. Žalovaný tvrzení o plánovaném uzavření manželství a účelu příjmů z České republiky vzal v potaz, přičemž tato tvrzení správně nevyhodnotil jako azylově relevantní a zároveň shledal, že tato tvrzení nepředstavují relevantní rozšíření tvrzení žalobce předestřených v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu (vztah s přítelkyní na území České republiky a zájem zde pracovat). Postupoval tedy v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, dle které žalovaný nemusí v rozhodnutí výslovně uvést, že neshledal důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu, pokud okolnosti, které by eventuálně bylo možné rozumně považovat za důvody hodné zvláštního zřetele, žalovaný vzal do úvahy v rámci řízení o opakované žádosti a posuzoval jak to, zda jsou stejné, anebo nové oproti důvodům v předešlé žádosti, tak i to, zda mohou být relevantní pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že není důvodu cokoliv měnit na hodnocení tvrzení žalobce oproti jejich předešlému posouzení, implicitně shledal, že tyto okolnosti nejsou natolik výjimečné, aby mohly vést k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019–74, bod 31).
23. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval též tím, zda ve Vietnamu nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, ke změně, která by mohla představovat novou relevantní skutečnost či svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven ve své zemi pronásledování či hrozbě vážné újmy. Postupoval tedy v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017–38. Z aktuální zprávy o zemi původu žalobce, která je součástí správního spisu (Informace OAMP, *Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi*, ze dne 14. června 2023), neplyne jakákoli významná změna, která by svědčila o tom, že by měl být kterýkoli občan Vietnamu, který se do této země navrátí, vystaven pronásledování či hrozbě vážné újmy. Žalobce v rámci poskytnutí údajů k druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že není členem žádné politické strany či skupiny, nemá žádné náboženské vyznání či politické přesvědčení, ve své vlasti neměl nikdy problémy se zákonem. V žalobě žalobce nic jiného v tomto směru neuvedl. Soud tak se závěrem žalovaného, že k relevantní změně v zemi původu žalobce nedošlo, souhlasí.
24. Soud tedy ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že důvody pro opakované posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nejsou dány. Má-li žalobce zájem nadále pobývat konkrétně na území ČR za účelem realizace svého soukromého a rodinného života a získání zaměstnání, může se pokusit využít některý z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Tvrzení žalobce spočívající v tom, že má zájem na území České republiky uzavřít manželství a zajistit si příjmy za účelem výživy svých rodičů, však nepředstavují v dané věci důvody pro opětovné posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

V. Závěr a náklady řízení

25. Soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Podmínky pro opakované posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v dané věci nejsou splněny. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 30. duben 2024

Jaroslav Vávra v. r.
soudce